

med Udmøntningen af de Mønter, som nu er paabegyndt, og at navnlig Udmøntningen af 2-Kronestykker først bør være tilendebragt. Selv om man var paa det Nene med, at det var ønskeligt ogsaa at faae denne Skillemønt af 50-Drestykker ud, bliver det dog igjen et stort Spørgsmaal, om det vil være rigtig at bringe denne nye Skillemønt ind i Cirkulationen, saalænge man er fuldt forsynet med 25- og 10-Drestykker til Cirkulationens Behov. Jeg mener ingenlunde dermed, at man, dersom man endog sætte stærk Trængsel til 50-Drestykker, samtidig med Udmøntningen af disse skulde indbringe og indsmelte af 25-Drestykkerne. Det er ingenlunde min Mening, og det vilde jo ogsaa være at paadrage sig et stort Tab tidligere, end det behøvedes; men disse Skillemønter forsvinde af sig selv og det med en langt større Hurtighed, end i alt Fald de fleste gjøre sig nogen Forestilling om. Jeg skal her kun nævne efter min Huskommelse et Tab, som forekommer mig at være ret betegnende, og det er det, at det ved Inddragningen af Firestillingerne har vist sig, at der i Gjennemsnit aarligt er forsvundet for 13,000 Rb. af disse Mønter. Den ganske naturlige Forsvinden af den i Cirkulation satte nye Skillemønt vil altsaa, selv om man vilde vente med Udmøntningen af 50-Drestykker, indtil der blev Plads for dem, ikke være saa overordentlig længe. Jeg har angivet dette Tab efter min Huskommelse, men jeg tror nok, at min Huskommelse her er tro; det skulde være, om jeg mulig havde gjort mig skyldig i den Forvegling, som meget ofte sker i denne Tid mellem Rigsdaler og Kroner. Selve Tallet tror jeg nok er rigtig, og jeg er saameget mere vis paa, at jeg har fastholdt det, som jeg blev i allerhøieste Grad forbausset over den Meddelelse, at et saadant Beløb i Virkeligheden kunde sporløst forsvinde.

Ville: Jeg ønsker at gjøre et Par Bemærkninger angaaende det Punkt, som i Udvalgets Betænkning er fremfat under Nr. 4, vedrørende den Bortforpagtning, der har fundet Sted af Østersfiskeriet i Limfjorden. Der er ikke til denne Del af Betænkningen knyttet noget Ændringsforslag, end ikke noget Ændringsforslag paa 500 Kr., hvis Vedtagelse eller Forkastelse kunde indeholde nogen Tilfjendegivelse om Thingets Mening om selve Spørgsmaalet; men jeg tror dog, der kunde være Anledning til at yttre nogle Ord derom. I Betænkningen er det sagt, at der i Udvalget er af Ministeren givet en „mundtlig“ Fremstilling af de Grunde, der have ledet ham til at anvende den Fremgangsmaade, han har fulgt, og i Henshold til disse Grunde mener Halvdelen af Udvalget at kunne slaa sig til Ro, medens den anden Halvdelen af Udvalget dog vedbliver at være af den Formening, at det ikke er nogen heldig Fremgangsmaade, der er brugt, og medens endelig et Medlem af Udvalget (Th. Nielsen) ligesom Firestillingerne er blevet borte undervejs. Jeg havde

troet, at den ærede Minister, da han nu omtalte Sagen, vilde have nævnt nogle af de Grunde, som Udvalget her har henvist til; men den ærede Minister har ikke fundet sig foranlediget dertil. Han bemærkede endog udtryffeligt, at den Sætning, han udtalte, nemlig, at en Auktions Hensigtsmæssighed maatte bero paa, at der var virkelig frie Bydere, som ikke indbyrdes havde truffet nogen Aftale, som skulde gjælde i al Almindelighed og ikke have Anvendelse paa det særlig foreliggende Tilfælde. Nu maa jeg tilstaa, at dersom der var Noget, som efter min Opfattelse skulde kunne have retfærdiggjort denne Fremgangsmaade, saa vilde det netop være det, om den almindelige Betragtning, som den høitærede Minister fremsatte, havde fundet Anvendelse ved denne Leilighed. Dette synes jo imidlertid ikke godt at kunne have været Tilfældet; thi ikke blot er jo selve den Forpagtningsafgift, som blev budt ved Auktionen, meget betydelig højere end den, der tidligere har været givet, men det har ogsaa vist sig, at der ganske kort Tid efter Auktionen er fremkommet en uafhængig Lysthaveende, som igjen har budt en højere Pris. Det er Noget, enhver veed, at det af og til kan hende ved Auktioner, at der sluttes, hvad man ved et populært Udtryk kalder en „Cabuse“ mellem de forskjellige Bybende, saaledes at de indgaa en Aftale om ikke at overbyde hinanden imod et saadant Vederlag, som de indbyrdes blive enige om; men jeg tror, at der er forskjellige Midler til at bryde en saadan Aftale, uden at det just vilde blive nødvendigt at gaa en af de to Veie, den ærede Minister nævnte, nemlig enten at slutte af underhaanden, som der her er gjort, eller foranstalte en skriftlig Auktion. En skriftlig Auktion tror jeg er meget mislig; jeg tror ikke, at der gives virkelig det højeste Bud, der kan opnaas. Men hvad angaar den Fremgangsmaade, der her er fulgt, saa betvivler jeg vel ingenlunde, at den høitærede Minister har været overbevist om, at det var i Statskassens Interesse at gaa den Vej, han har fulgt; men jeg tror ikke, han har været heldig i sit Skjøn over, hvad der i det foreliggende Tilfælde var Statskassens sande Lære. Jeg har den Anskuelse, at de 30,000 Kroner, der nu bleve vundne mere ved at slutte underhaanden med En, der ikke havde deltaget i Auktionen, kunde være noget op til ikke ubetydelig Mere ved en Gjentagelse af Auktionen; men dernæst er jeg rigtig nok overbevist om, at, om end Statskassen ved denne Leilighed tjener 30,000 Kroner aarlig i 5 eller 10 Aar paa denne Forpagtning, saa kan det Beløb komme til at koste Statskassen meget Mere ved andre Leiligheder. Jeg er, som sagt, ikke saa heldig at være inde i, hvad der er passeret bag Kulisserne i denne Sag. Det er muligt, at der kan foreligge Noget, som væsentlig maatte forandre min Opfattelse; men saaledes som jeg kan se paa Sagen, staaende ganske udenfor den, med rent upartist